

Sygn. akt III KZ 55/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **R. O.**

skazanego za czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 września 2020 r.
zażalenia obrońcy skazanego
na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w T.
z dnia 31 lipca 2020 r., sygn. akt WKK (...)
odmawiające przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt IX Ka (...)
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonego R. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, to jest przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. i za ten czyn skazał go na karę roku pozbawienia, której wykonanie warunkowo zawiesił na trzyletni okres próby. Oskarżony został zobowiązany do informowania sądu o przebiegu okresu próby, a nadto oddany pod dozór kuratora sądowego w ww. okresie. Sąd, na podstawie art. 71 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu również karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej

stawki na kwotę 40 zł. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli obrońca oskarżonego i prokurator. Obrońca zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, a także naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 200a § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Prokurator natomiast zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności orzeczonej z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania na trzyletni okres próby oraz zaniechanie zastosowania środków karnych w postaci degradacji oraz podania wyroku do publicznej wiadomości.

Po rozpoznaniu ww. środków odwoławczych Sąd Okręgowy w T. , wyrokiem z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt IX Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok wyłącznie w zakresie rozstrzygnięcia o opłacie zawartego w punkcie VI. tego orzeczenia, a w pozostałym zakresie utrzymał je w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył go w całości podnosząc zarzut rażącej obrazę prawa materialnego, tj. art. 200a § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. oraz rażącego naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.k. poprzez niepełne rozpoznanie przez sąd odwoławczy zarzutów i wniosków apelacyjnych.

Zarządzeniem z dnia 31 lipca 2020 r., sygn. akt WKK (...), upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w T., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji. W uzasadnieniu decyzji procesowej wskazano, że zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia

wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy wyłącznie kasacji wniesionej w wypadku faktycznego zaistnienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz tzw. kasacji nadzwyczajnej. W związku zaś z tym, że w kasacji obrońca nie wskazał na wystąpienie uchybień z art. 439 k.p.k. należało odmówić jej przyjęcia jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Od powyższego zarządzenia, w ustawowym terminie, zażalenie wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż w niniejszej sprawie występowały podstawy do odmówienia przyjęcia kasacji, gdy tymczasem, w ocenie skazanego, uchybienia sądu II instancji winny skutkować przyjęciem kasacji.

W konkluzji, skarżący wniósł o uchylenie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji i przekazanie sprawy Prezesowi Sądu Okręgowego w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ, który wydał zaskarżoną decyzję procesową miał bowiem rację stwierdzając, że wywiedziony w przedmiotowej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia był niedopuszczalny z mocy prawa. Wyraźnie przesądza o tym treść przepisu art. 523 § 2 k.p.k., odczytywanego łącznie z art. 523 § 4 k.p.k.

Zgodnie z treścią pierwszej z przywołanych regulacji, kasacja na korzyść może być wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe ograniczenie nie dotyczy jedynie sytuacji, gdy kasacja została wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (tzw. kasacja nadzwyczajna) – art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.

Oznacza to, że w przypadku, gdy nie zostaną spełnione warunki z art. 523 § 2 k.p.k. i jednocześnie nie zaistnieją okoliczności wskazane w art. 523 § 4 k.p.k., kasacja strony wywiedziona na korzyść oskarżonego będzie niedopuszczalna z mocy ustawy.

I taki stan rzeczy zaktualizował się w przedmiotowej sprawie. Sąd odwoławczy utrzymał bowiem w mocy wyrok, na mocy którego orzeczono wobec

oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (dokonana przez organ ad quem modyfikacja dotyczyła jedynie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu), a zarzuty podniesione w kasacji, wywiedzionej przez obrońcę, nie dotyczyły uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Organ procesowy dostrzegając te okoliczności trafnie zatem uznał kasację za niedopuszczalną i w pełni zasadnie odmówił jej przyjęcia. Zgodnie bowiem z art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia – art. 93 § 2 k.p.k.), do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 lub w art. 429 § 1, albo gdy kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. to z kolei: wniesienie środka zaskarżenia po terminie lub przez osobę nieuprawnioną oraz wniesienie środka zaskarżenia niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.